

Vzájemné souznění

Dozrávání je krásná věc. Je to to období mezi příjemným poklidným plynutím stereotypu okolo vás a zlomovým okamžikem, kdy se má zrodit něco nevšedního. Kdybych to měl tlumočit někomu v Animal Planet, asi bych to obepsal jako chvíli, kdy motýl dychtivě rozkopává křehkou skořápku kukly a dere se ven na světlo boží.

Já dozrával déle než jedna housenka a užíval jsem si to podstatně méně. Ona má klid, relaxuje v komatu ve tmě, kdežto já měl pekelné chvílky místo snídaně, oběda i večere.

Fajn – musí na to být dva. Nezříkám se zodpovědnosti, protože většina problémů ve vztazích pramení z toho, že jeden nerozumí druhému a nechápe jeho potřeby. Někomu vadí playstation, někomu alkohol, někomu chrápání. Každý má to svoje, bez čeho by se obešel, a holce, která k smrti nesnáší večerní okamžiky, kdy její chlap usedne s plechovkou piva a dalšími třemi kamarády před bednu a honí po obrazovce dvacet dva animovaných panáčků, aby dal jeden z nich gól do animované brány, nebude vadit nemocná nosní přepážka. Možná proto, že je zvyklá od táty, možná má hluboké spání, kdo se v těch výhodách a nevýhodách všech vztahů má vyznat?

Karolína Pechová, kterou jsem si vzal ve třiadvaceti (v jejích třiadvaceti, mně táhlo na třicet), měla much jak kravské hovno na letním slunci. Nepatřily mezi ně postava, vlasy, prsa, zadek a absence dávicího reflexu, ale jinak fungovala skvěle jako vzorník pro odrazování novomanželů při svatbách.

Když jsem řekl něco, co jí ve společnosti přišlo jako vysoce nevhodné (jako kardinální hovadárna, řekla by ona), koulela očima a dala všem najevo, že její manžel je idiot.

Nikdy nebyla schopná zajet s autem do garáže. To mě vytáčelo hlavně v zimě, kdy jsem byl na služební cestě, a ona ho nechala čtyři dny pod metrovou kupou sněhu.

Zásadně nebyla schopná koupit čerstvý chleba a ráno se hrozně divila, že ten předčerejší už došel.

Odmítala trávit čas s mými kamarády. Já znal všechny její přítelkyně, řekl bych, že jsem s nimi dobře vycházel, ale ona prohlašovala, že má dost svých kamarádů a že si mám ty svoje nechat. Beztak by si s nimi neměla co říct.

Vtipné na tom všem je, že jsem tohle všechno poznal až po svatbě, jak už to tak bývá. A vtipné na druhou je, že mě pokaždé, když přišla řeč na některý z těchhle problémů, posílala do hajzlu a oznamovala mi s ledovým klidem v té své kosmetikou zkrášlené tváři, že „je zajímavý, že to vadí jen mně a že to jsou hovadárny a že bych si měl všimát svých chyb, kterých mám víc než dost“. Což mi naznačilo, že jí jsem naprosto ukradený a nemá ani špetku chuti na sobě pracovat.

Možná to bude zvláštní, ale nejvíc mě vytáčela její posedlost zdravou výživou. Zнала všechny obchody ve městě (a stoprocentně i ty internetové), kde prodávaly špaldové, pohankové, celozrnné, žaludové kaše a další nesmysly a utrácela za ně peníze, které jsem já vydělával na cestách. Doma nebyla normální mouka, cukr neexistoval vůbec, a když, tak jen nějaký ovocný nebo med. Okurky a kečupy měly na nálepkách DIA a BEZ PŘIDANÉHO CUKRU a pro maso jezdila do dvě stě kilometrů vzdálené farmy, kde si, předpokládám, ještě drůbež sama honila a zabíjela, aby měla jistotu, co to vlastně jí.

Dokázal bych jí tolerovat její životní styl, kdyby se nesnažila o to, aby to byl můj životní styl. Chodím občas běhat, nekouřím, nijak drasticky se nepřejídám a myslím, že jsem nestrádal ani fyzicky ani duševně. Ale že bych musel žrát každý druhý den sójové párky a držet detox (což pro nezasvěcené znamená, že se čtyřicet hodin vystříháte veškerého jídla a pití vyjma čisté vody a některých druhů čajů), to jsem si snad nezasloužil.

Tou dobou jsem poznal, že Karolínu nemiluju. Když mi vybere oblečení, dobrá. Jakmile mi začne zasahovat do toho, co mám rád, ačkoli mi to neškodí, máme tu problém. A tou dobou myslím

období mezi lednem a březnem loňského roku, kdy tu panovaly nejkrutější mrazy za posledních padesát let. Člověk seděl doma a měl spoustu času na přemýšlení.

A taky jsem měl spousty času na vnímání jejích nových zvyklostí, hlášek, postojů, chutí a názorů, z čehož mi logicky jako první vyplynulo, že má milence.

A to se mi potvrdilo o půl roku později, kdy jsem pochopil, že moje tušení není liché a že to, že ji nemiluju, je nejmenší problém.

Chtěl jsem ji zabít.

Jen jsem potřeboval přijít na to jak.

Pokud šlo o zabíjení komárů, v tom jsem byl mistrem, ale na vyšší formy života jsem si zatím netroufl. Potřeboval jsem plán, který neprokoukne ona, a ve chvíli, kdy bude po všem, zblázně ho policie i s navijákem. Jako masitou žízalu s úsměvem na jednom z kroužků.

Prvním krokem pro mě ale bylo zjistit, kdo je tím šťastlivcem, který Karče o volných chvílích masíruje ztuhlé údy a rozdává nekonečnou rozkoš. Měl jsem štěstí v tom, že pár jejích kamarádek mě mělo rádo. Ano, troufám si říct, že si ke mně našly cestu, a i když mi žádná vyloženě nezobala z ruky, rozuměli jsme si. Hlavně s Gábinou Maxmiliánovou. Tahle přírodní brunetka s obličejem, který připomínal Kamilu Nývltovou, s takovým drobným nosíkem a úsměvem, který otvíral peněženku, mi párkrát dala najevo, že jsem chlap podle jejího gusta. Na tuhle strunu jsem hrát nechtěl, nepotřeboval jsem ji svést (ne že bych nechtěl, ale byla by chyba si teď začínat s jakoukoli Karolíninou kamarádkou, když po vraždě bude okolo čenichat policie a pást po motivu), jen jsem chtěl vyšťourat nějaké detaily.

Nakonec to bylo snazší, než jsem čekal. Gábina opovrhovala nevěrou a skoro se zdálo, že čekala na chvíli, až na to přijdu sám. Nebo až začnu mít jen malinké podezření. Zapřísahala mě, že nesmím nic říct, že by jí moje žena vydrápala oči, takže to zkrátka nemám od ní. Jasně? Mám to od kohokoli, určitě je vidělo už půl města, jen moje oči jsou slepé.

Její nabíječ byl doktor. To mě nepřekvapilo, Karolína nikdy nemířila nízko, nebavilo ji lovit ve stojatých vodách. Politici, chirurgové, sportovci, to byly její kategorie. Byl o pár let starší, takže chlap ve středním věku, zajištěný, rozvedený, bezdětný. Prý strašně sympatický a – skoro se mi chtělo zvracet – dobře vybavený. Poprosil jsem Gábinu, ať si nechá detaily na nějaký dámský čajový dýchánek.

Potřeboval jsem vědět, kdo po ní bude truchlit a na koho svalit vinu. Milenec je ideální pachatel. Jenže ještě ideálnější je podváděný partner, takže mě napadlo, že by nebylo na škodu zařídit nějakou nehodu i Gábině. Po těch jejích oříškových kukadlech by se mi stýskalo, ale nemohl jsem si dovolit, aby vykdákala policii, že jsem se jí pár dní před incidentem vyptával na všechno možné.

Jako ideální se mi jevila otrava. A komu taky ne? Jedy byly v oblíbě ve všech časových obdobích a nebylo třeba nějaké složité plánování. Jenže ať jsem přemýšlel, jak jsem chtěl, nenapadalo mě, jak si obstarat nějaký účinný jed, aniž bych nevzbudil pozornost. Koupit se dá dneska všechno, jenže stejně tak dosledovat a kupovat něco přes internet je podobná sebevražda, jako v kamenném obchodě z ruky do ruky. A co se týče Malého chemika, s tím jsem si přestal hrát v osmi letech, takže jsem dokázal tak maximálně vymáčkat šťávu z pomeranče, ale určitě ne vyextrahovat jed z nějaké rostliny nebo si ho sám vyrobit. Houby Karolína nesnášela a navíc byl zatracený duben.

Potřeboval jsem něčím osvítit. Hledal jsem na internetu a našel jsem několik pozoruhodných článků o fingovaných sebevraždách, a i když to byly s větší částí nesmysly a fikce (tedy předpokládal jsem, že jsou), vnučko mi to pár zajímavých myšlenek.

Ta nejzajímavější byla spojená s Karolíniným zdravým životním stylem a nebudu lhát – nějaká ďábelsky prohnílá dušička se tam uvnitř mě blahem zatetelila. Co, zatetelila, skoro už otvírala šampaňské a lila ho do skleniček po babičce, tak jsem ji musel krotit a varovat. Nápad ještě nikomu bitvu nevyhrál, zásadní je provedení.

Zatím mi ale ke štěstí stačilo, že jsem věděl, že moje žena každý druhý den usedá v pokoji na rotoped a pumpuje do svého srdce krev hlava nehlava. Nic víc jsem nepotřeboval. Stačilo mi to a pár propocených ručníků, které jsem po ní vždycky házel do prádelního koše.

Měsíc nato, blížil se konec května a venku bylo ryze aprílové počasí, jsem seděl v kuchyni a snídal pomazánku s medvědími česneky. To byla jedna z nemnoha věcí, kterou jsem přijal za své a uznal jsem, že má něco do sebe. Od doktora jsem slyšel „dobře děláte, pane Hála, trocha česneku sem, trocha tam a budete mít tep jak kostelní zvon do sedmdesáti“ a od kolegů v práci říkanky o tom, jak strkali holkám v předškolním věku lístky medvědího česneku za kalhotky a smáli se, když si ho ony neohrabaně tahaly ven.

Užíval jsem si posledních třicet dní každé ráno. Pokaždé s šálkem kávy a zapnutým tabletem. Kávu jsem dopoval dvěma lžičkami cukru, který jsem koupil před pár dny speciálně pro sebe a vystavoval ho na odív na polici vedle kořenek. Tablet jsem dopoval dávkou elektriny ze zásuvky nad kuchyňskou linkou a doufal jsem, že Karolína přijde a bude muset nabíječku překročit a uvidí mě, jak prvním její životní kréda.

Udělal mi radost. Objevila se chvíli po deváté, měla na sobě krátké šortky, bílé triko s nápisem I LOVE LIFE a vlasy si stahovala do ohonu.

Abych ukázal, jak je mi putna všechno, co dělá, zabořil jsem lžičku do pytlíku s cukrem a jednu vrchovatou jsem si do kávy ještě přidal. Co mě nezabije, to mě posílí.

Věnovala mi pohled, kterým obdarujete psa, který vám močí na kolo auta. Viděl jsem v ní nezáměr, který mě dílem bavil a dílem fascinoval, protože jsem si nemohl nepamatovat rána před dávnou dobou, kdy jsme spolu teprve začínali bydlet. V těch časech jsem věřil, že podobně mrazivé pohledy se mne nikdy týkat nebudou. Žil jsem na bílém nadýchaném obláčku a inhaloval jsem city, které vyprchaly stejně rychle, jako voňavky, jež jsem jí kupoval.

„Jak se ti dneska spalo?“ pokusil jsem se zeptat bez náznaku ironie. Nepředpokládal jsem, že by mi odpověděla. Nebo alespoň ne jako normální partnerka.

„Žůžově,“ překvapila mě odpovědí. Slovo „žůžově“ jsme používali před deseti lety, když jsme si dělali legraci z pubertáků, kteří nám pobíhali po chodbě paneláku.

Podívala se na sluneční brýle odložené na mikrovlnné troubě, potom oknem ven, a když viděla, jak dešťové kapky bičují okna a těch pár lidí, co se v dálce vlečou šnečím tempem, povzddechla si. „Dneska mohl být tak krásnej den, kdyby...“

„Kdyby nebylo tak hnusně, vid’?“ dokončil jsem za ni větu.

„Přesně.“ Horlivě pokývala hlavou a já měl skoro chuť se rozesmát, když jsem viděl její rozzářené oči, ale pak jsem si vzpomněl na ty protřpené noci a pana doktora, který ji v mojí nepřítomnosti utěšoval, a zase jsem klidně sklonil hlavu nad čerstvé novinky, které na mě vyskočily na internetu.

V hlavě jsem měl dávno rozhodnuto. Nebo by bylo možná přesnější říct, že jsem tam měl vykonáno. Viděl jsem lesklou urnu za okýnkem, fotografii v rámečku a bandu jejích protivných mizerně nalíčených kamarádek, jak Karolínu oplakávají. Po pár měsících si na ni nejspíš ani nevzpomenou, ale přesně to si zasloužila. Jestli tam bylo něco, co stálo za zapamatování, bylo to v nenávratnu. Pošlapáno, zneuctěno, přebito hromadou „hovaďáren“.

Trochu se mi zamotala hlava, tak jsem raději od tabletu vzhlédnul a ponořil zrak zpět do místnosti. Už mi nebylo třicet a dlouhé zírání do monitoru mi nedělalo dobře. Poslední, co jsem chtěl, bylo se tady složit a ukázat jí svou slabost.

Usrkl jsem horkou kávu. „Víš, co mi říkají v práci? Konkrétně Viktor?“ Pokud někoho bytostně nesnášela, byl to on a jeho potřeba rozhazovat oplzlé vtipy. „Tvrdí, že potřebuju trochu volnosti, trochu volnomyšlenkářství.“

„A kdo ti brání?“

Podíval jsem se na ni, jestli to myslí vážně. Zdálo se, že ano. „No nic,“ pokračoval jsem. „Práci nezměním, člověk by neměl šťourat do toho, co ho živí, ale řekl jsem si, že nějaký možnosti mám.“

Kafe se mi zdálo pořád příliš hořké, tak jsem do něj ještě jednu lžičku sladidla přidal a viděl jsem, jak mě Karolína sleduje ostřížím zrakem, kdyby měla tu schopnost, lžičku by pohledem roztavila i s mojí rukou.

Narovnal jsem se a překvapeně jsem zjistil, že mi šklubla hlava. Na pár sekund jsem ji přestal kontrolovat. Trochu mi ujížděla na stranu, jako kdyby měla porouchané řízení. Narovnal jsem ji a zahleděl se před sebe.

A když jsem zjistil, že jsou rohy místnosti rozmazané, zachvátila mě panika.

Chtěl jsem se postavit, ale najednou se vedle mě objevila Karolína a rukou mě zatlačila zpět do židle. Zaklapnula mi tablet a to mě mrzelo hodně, protože ranní várka aktualit je pro mě zásadní. Člověk by měl mít přehled.

Odsunula tablet, hrnek s kafem i pytlík s cukrem a sedla si v těch krásných těsných šortkách na roh stolu.

„Kdy tě napadlo si myslet, že jsou moje kamarádky vlastně tvoje kamarádky?“ Ačkoli okolí bylo rozmazané, ona sama vypadala podivuhodně jasně a ostře. Jako by ji v nějakém filmu, který jsem nikdy netoužil vidět, všetečný kameraman zvýraznil v popředí. „Kdy tě taková hovad'árna napadla? Gábina je moje kamarádka a cokoli jí řekneš, donese se mi ještě dřív, než se posadíš na prdel.“ Naklonila se a skoro se mi zdálo, že ten pohyb za sebou zanechává stopy duhy. „Rozumíš tomu nebo se už dostavujou účinky?“

Účinky? Ona na mě použila to, co jsem původně plánoval já?

„Gábina tě měla jen uklidnit, takže ti nahrála smečí toho mýho doktůrka.“ Zavrtěla mi před hlavou ukazováčkem a teď už jsem si byl skoro jistý, že vršek prstu rozřezává vzduch a za ním se pomalu vláčí nějaké matně barevné šmouhy. „Je to vážně kapacita. Víš, jak je pro doktora snadný získat strychnin? A jak je jednoduchý ho přimíchat do cukru svého namyšleného manžela? Jsou to takový malý bílý krystalky, ani to nejde rozeznat.“

Pochopitelně jsem neměl tušení, jak je tohle všechno snadné. Ale to bylo v tomhle případě jedno.

„Nejdřív se ti zostří zrak, tak mi to říkal. A pak tě bude bolet každé pohyby a každý slovo, který řeknu. Jako bych ti s nima mohla řezat do kůže. Není to příjemná představa?“

Nebyla, nebyla ani trochu a chtěl jsem jí to říct. Chtěl jsem na ni zařvat, že ji stejně dostanou, protože strychnin je v těle dohledatelný spoustu dní, ale krk se mi svíral a rozvíral a odmítal fungovat tak, jak má.

„Vím, na co myslíš a rovnou ti řeknu, že jsem nechala u Gábiny doma v šuplíku malou lahvičku se strychninem. I kamarádky se můžou zamilovávat a věřil bys tomu, že zrovna tahle se mi zamiluje do chlapa? Zabiju tak dvě mouchy jednou ranou a až se bude vyšetřovat a vyplave na povrch, že tě nemohla mít, koho obviní?“ Usmála se, ale vypadala jako ten nejstrašidelnější klaun, kterého si může člověk představit. „Mě určitě ne.“

Zkusil jsem se postavit. Když už se mi zdálo, že se mi to daří, vrazila mě zpět do opěráku židle.

„Jak jsi to plánoval ty? Určitě jsi neměl koule na to, abys mě otrávil.“

„Chtěl jsem...“ začal jsem a jazyk mi vylezl ven jako mrtvý slimák.

„Chtěl jsi co?“

„Chtěl jsem tě po cvičení shodit z balkonu.“

Trvalo mi to několik dlouhých minut, ale i když se mi pletl jazyk (a slova, jak mně se, bože, pletla slova), vnitřně jsem stále potřeboval, aby to věděla. Možná to pro mě už nemělo větší význam, ale chtěl jsem, aby věděla, jak moc ji nenávidím.

Takže jsem jí řekl všechno. O tom, že vím, jak moc bývá po cvičení zpocená a jak moc klouže na balkoně podlaha. O tom, že vím, že cvičí zásadně při otevřeném balkónu a že se nám jednou za pár let nastěhují do spáry mezi náš a balkón nad námi vosy. Taky jsem jí řekl o krabici, kterou jsem speciálně upravil, vyřízl a přikryl tenkou sítkou a vložil do ní sršní hnízdo, které jsem si včera přinesl z lesíka za městem. A pochopitelně jsem jí s gustem předhodil, jak jsem se těšil na to, až ji odpoledne vyhodím z balkónu, položím do rohu sršní hnízdo, aby bylo jasné, že se utrhlo a ona díky zmatku a kluzkému tělu přepadla přes hranu zábradlí. Mí kamarádi vědí, že když ona cvičí, já sem zásadně co nejdál od ní, v nejbližším pokoji, ničím nějaký hrad na počítači se sluchátkama na uších –

Nebyl jsem si jistý, jestli vidím její smích, ale určitě jsem ho slyšel. Navzdory tomu, co říkala o zbystrění smyslů, nezněl vůbec třeskutě, spíš jako probublávání horkého bahna.

Otočil jsem k ní vlhké oči.

Klauní úsměv se změnil na žraločí a já žasnul, že jsem s touhle kreaturou vydržel tolik společných let.

„Abych ti ukázala, jak moc nejsi chytřej,“ slyšel jsem ji, a jestli se mi předtím z vědomí otravy udělalo zle, teď jsem měl dojem, že ztrácím veškerý zdravý rozum, „nastíním ti, co teď bude dál.“

Ano, prosím, napadlo mě nemístně, val to do mě, val to do mě jako za starých časů.

V ruce se jí objevil její mobilní telefon.

„Potřebovala jsem nahrát tvoji verzi. Pro policii, rozumíš? Protože moje verze,“ viděl jsem ji pokrčit rameny a pokud jsem mohl rozeznávat, vypadala skoro jako nevinná školačka, „moje verze prostě neexistuje. Gabča ti řekla záměrně, že je můj milenec doktor, ale je to obyčejnej právník. A můžeš být úplně v klidu, žádnéj strychnin jsi nespolykal. Pokud jsem si to přečetla správně, tak po něm bys měl už v tuhle dobu křeče. To, co teď cítíš, jsou prvotní příznaky midazolamu. Objednala jsem ho až z Ameriky, tak si toho važ. Prý to tam používají jako anestetikum, ale výborně se po něm i znásilňuje.“

Zhluboka jsem vydechl. Ne úlevou, ale vědomím, že neznám běh věcí příštích. Vůbec jsem netušil, co se v následujících dnech bude dít, ale měl jsem takový dojem, že to den, možná dva, bude beze mě.

Oči se mi zavíraly a mě štválo spousta věcí.

Nemyslel jsem na vraždu ani na chladnoucí kávu. Tablet mi vůbec nepřišel na mysl a po sršních, kteří by se určitě rádi dostali na svobodu, jsem také ani nevzdechl.

Nejvíce mě vytáčelo, že to poslední, co uvidím před tím, než se mi život obrátí naruby, bude Karolínina tvář.

Kdyby ta potvora alespoň nebyla tak krásná.

S očima upřenýma na její těsné šortky jsem se pomalu sunul k zemi a doufal, že bude líp.